

גיל ודן מספידיים

קיבלתי אחים ואחות, שלפעמים מציקים ולפעמים גם עוזרים.

קיבלתי גנים פולניים, לפעמים זה נעים ולפעמים זה קצת שורף בשמש.

קיבלתי מסורת, לפעמים זה כבוד ולפעמים זה מציל.

קיבלתי אהבה, לפעמים זה כואב. אבל גם כשזה כואב, זה תמיד נעים.

אבא, אני מבקש ממך וגם בשבילך. תנוח, תנשום, תעבוד, תשתה, תאכל, תרוץ, תצעד, תרכוב. ומדי פעם, אל תשכח להישען. להישען עלינו. להישען על ילדינו.

ועוד משהו קטן, לילדים שלנו, לנכדים של אמא ואבא. יאיר, זיו, איתן, ליאור, מתן, רוני, אורי ועומר. כבר אמרתי שלאמא לא היה קל ולהתחרות עם סבא יונתן, זה קרב אבוד. אחד המשפטים ששמעה הכי הרבה מאז שהנכדים שלה יודעים לדבר, זה "איפה סבא?". אבל רצייתי שתדעו, שאת מה שאתם לעולם לא תדעו, אנחנו לעולם לא נשכח.

אמא שלי

כמה ימים שביליתי איתך

אמא שלי

כמה דמעות שמחיתי איתך

אמא שלי

כמה דברים שגילית איתך

אמא שלי

כמה תקוות שתליתי איתך

תמיד היית איתי

גם כשהייתי לבדי

תמיד אהיה איתך

אמא שלי

גיל

בתוך כל העצב הזה, אני רוצה גם להגיד **תודה**. תודה על מה שיש ועל מי שיש.

תודה לבית החולים פוריה, ובמיוחד לד"ר מאיר רות, שאני לא זוכר מה הוא היה קודם, רופא או בן משפחה. תודה למרפאת עמק הירדן ולד"ר עמרי על הטיפול המסור. תודה להוספיס גליל עליון וד"ר טלי שניסו לתת לאמא ולנו קצת שקט.

תודה לקיבוץ אשדות יעקב איחוד. לזוהר זאבי, מאירה עשת ומיקה שיפר.

תודה למשפחת אלתר. עטי ודוד, שרה'לה ויענקלה, רוח'לה ושאול, זיגי, ודודה עפרה.

תודה לבני ובנות הזוג שלנו. למעיין, אלון, גבו וחלי ומיוחד לקרן. אותם אף אחד לא שאל. הם פשוט בחרו להיות פה.

תודה לאחים שלי שהיו שם בשביל אמא, בשבילי.

ותודה מיוחדת גם לשי. האחות והיחידה. שבנוסף לניהול משפחתה שלה, אמא אדירה, אישה למופת, ניהלה גם אותנו. ולמרות כל הקושי ואולי בגללו, הייתה שם בשביל כולנו. ביקשה שנעזור ועזרה בעצמה. הייתה שם בשביל אמא וגם בשביל אבא.

לפני כמה שבועות, מכר של אבא שאל אותי מה שלומו. הרי גם אבא עמד בעצמו בהתקף לב לא פשוט. הסתכלתי עליו ואמרתי: אבא, הוא מטפל באמא.

לאמא, כך נראה לי לפעמים, אף פעם לא היה קל. בת זקונים לניצולי שואה. החיים הצנועים,

הפשוטים, חישלו אותה. מהעיר הגדולה, לקיבוץ הגדול. עם בן זוג שתמיד נמצא בישיבה כזו או אחרת. גידלה אותנו, חמישה ילדים. מדי פעם אני שואל את עצמי, מה קיבלתי ממנה.

קיבלתי רגש, שלפעמים עצור ולפעמים מתפרץ.

קיבלתי דאגות, שלפעמים מעיקות ולפעמים שומרות.

זה היה אז הכל בשבילך,
ולא כלום בשבילה.
ברגע המצוקה הספיקו לך
חיוך, מגע ידה.

דמעה,
את לא חייבת לזלוג,
אני יודע שאת מלוחה.
(אולב האוגה)
יושבים שבעה בקיבוץ אשדות יעקב איחוד.

בבית של אבא ואמא..
סליחה,
בבית של אבא
(גם לזה עוד נצטרך להתרגל...)
בשמחות

דן

